Eglė Marcinkevičiūtė,
Egidijus Šatavičius, Aldas Matiukas

Žeimenos ištakų žvalgomieji tyrimai

Žeimenos senslėnio teritorija iki šiol nėra plačiai žvalgyta. Nuo XIX a. pabaigos mokslinėje literatūroje buvo minimi tik pavieniai senslėnio pakrantėse esantys pilkapynai (Švenčionėliai, Sudota, Liūlinė). XX a. 7–9 dešimtmečiais MMT ir KPC darbuotojų, vietos gyventojų dėka bei pavienių archeologų ir vandens turistų iniciatyva identifikuota nemaža dalis senslėnio pakrantėse dabar žinomų pilkapynų ir pavienių pilkapių, surastas Paduobės piliakalnis, Kaltanėnų dvarvietė.

2017 m. į ŠR nuo Kaltanėnų miestelio, ties Žeimenos ištakomis iš Žeimenų (Nepirių) ežero atlikti platesnio masto žvalgomieji tyrimai, identifikuoti du nauji archeologiniai objektai – įvairialaikė senovės gyvenvietė (dalis jos yra po vandeniu) ir stipriai apardyto piliakalnio liekanos. Kaltanėnų piliakalnio liekanas surado E. Šatavičius, o Kaltanėnų gyvenvietę I nurodė naras A. Matiukas.

Kaltanėnų piliakalnis (Švenčionių r., Kaltanėnų sen.) yra 640 m į R–ŠR nuo kelių Švenčionėliai–Utena (111) ir Molėtai–Kaltanėnai–Ignalina (114) sankryžos, 860 m į ŠV nuo užpelkėjusio Kriogžlio ežero, į P nuo Žeimenos ištakų iš Žeimenų ežero susiformavusiame kyšulyje (tarp upės ir ežero). Piliakalnis buvo įkurtas ilgame ir platokame eroziniame terasiniame kyšulyje, kurio dabartinis aukštis virš ežero vandens lygio yra apie 5,5–6 m. Iš ŠV pusės šį kyšulį riboja iš ežero ištekanti Žeimena, o iš R pusės – Žeimenų ežeras (1 pav.). Tik PV kryptimi toliau tęsiasi platėjanti kyšulio dalis. Dabartinis terasinio kyšulio ŠR galo – aikštelės – paviršius beveik lygus ir plokščias, su nuolaidžiais kraštais, o pats smaigalys nuolaidus Žeimenos ištakų link. ŠV pašlaitėje yra ryški platėjanti terasa su į Žeimenos upę nuolaidėjančia užmirkusia pakrante. Kyšulio R pakrantės P pusėje taip pat yra nedidelė terasa. Dabar visas kyšulio galas apaugęs mišriu sodintu mišku.

Šią vietovę, kaip galimą archeologinį objektą, pirmą kartą identifikavo E. Šatavičius, 1989 m. kyšulio viršutinės aikštelės paviršiaus

1 pav. Kaltanėnų piliakalnis iš ŠV. E. Šatavičiaus nuotr.
Fig. 1. Kaltanėnai Hillfort, as seen from the NW.

praardymuose radęs lipdytinių molinių indų šukių lygiu paviršiumi, o ŠV šlaito apatinėje dalyje – pavienių lipdytinių molinių indų šukių brūkšniuotu išoriniu paviršiumi. Keli vietiniai gyventojai minėjo, kad kyšulio paviršius tarybiniais laikais kelis kartus nustumdytas, anksčiau čia būta pakilesnės aikštelės, kuri PV pusėje užsibaigė nelygumais (lyg grioviais). 2017 m. rudenį nutarta šią vietovę plačiau patyrinėti. Užmiškėjusioje kyšulio dalyje ištirti 6 šurfai, iš viso 6,5 m^2 plotas. Tyrimų rezultatai patvirtino, kad kyšulio paviršius tikrai yra nustumdytas, o jo viršuje buvusios aikštelės paviršius pažemintas daugiau nei 1 m. Visas čia buvęs gruntas nustumdytas į pakraščius. R šlaite aptiktas dalinai apardytas buvusio senojo paviršiaus fragmentas, o arti ežero vandens pakrantės esančiuose praardymuose fiksuotas nuo 1,6 iki daugiau nei 2 m storio supiltinis smėlio–priesmėlio sluoksnis. ŠV pašlaitė taip pat iš dalies suformuota žmogaus: iš nustumdyto grunto čia supilta PV kryptimi platėjanti terasa, kurios supiltinis gruntas yra nuo 50 cm iki 1,5 m storio. Taigi, visa dabartinė kyšulio pakrantė yra daugiau mažiau dirbtinė ir suformuota žmogaus.

Sprendžiant iš surinktų duomenų, galima pagrįstai teigti, kad čia kadaise būta piliakalnio, kuris dėl XX a. intensyvios žmogaus ūkinės veiklos visiškai prarado piliakalniams būdingus požymius. Atsižvelgiant į kyšulio paviršiaus reljefą ir tyrimų duomenis, galima teigti, kad piliakalnio viršuje būta ovalios ar trikampio formos aikštelės, kuri PV–ŠR kryptimi buvo apie 38–40 m ilgio ir iki 25–33 m pločio centrinėje bei PV pusėje. PV pakraštyje turėjo būti iškastas griovys ir gal net supiltas nedidelis pylimas. Nedideli skersai kyšulį besitęsiantys vieno ar kelių seklių įdubimų kontūrai (iki 50 cm gylio) dar ir dabar truputį ženklūs žemės paviršiuje. Kyšulio, o kartu ir piliakalnio ŠR gale tikriausiai būta terasos (dalis senesnės fliuvioglacialinės senslėnio terasos), nes ir dabar ši vieta yra labai nuolaidi. Piliakalnis buvo statokais šlaitais, kurie apatinėje dalyje galėjo būti terasuoti, ypač nuo Žeimenos pusės, ir siekė iki 6,5–7 m aukščio. R šlaitas greičiausiai gana stačiai leidosi į ežerą, kurio apačioje būta pažliugusios žemos priekrantės, o ŠV apačioje užsibaigė plačiu ir pažliugusiu sėkliumi, iš dalies apsemiamu Žeimenos upės vandenų. Dalis šios pakrantės yra išlikusi iki šiol.

Apibendrinant galima teigti, kad piliakalnio liekanos užima maždaug 175x150 m dydžio mišku apaugusią teritoriją. Ir nors objekto paviršius labai sužalotas, jame surasta nedaug ir stipriai fragmentuotų archeologinių radinių – smulkių lipdytinių ir apžiestų–žiestų molinių indų šukių bei keletas titnago nuoskalų. Piliakalnis preliminariai datuotinas II a. pr. Kr. – V a., be to, kyšulio teritorijoje gyventa mezolite–neolite ir XIX–XX a. pradžioje.

Kaltanėnų senovės gyvenvietė I (Švenčionių r., Kaltanėnų sen.) yra 580 m į ŠR nuo kelių Švenčionėliai–Utena (111) ir Molėtai–Kaltanėnai–Ignalina (114) sankryžos, 970 m į ŠV nuo užpelkėjusio Kriogžlio ežero, į Š ir ŠV nuo anksčiau aprašyto Kaltanėnų piliakalnio liekanų, abipus Žeimenos ištakų iš Žeimenų (Nepirių) ežero. Gyvenvietė išsidėsčiusi abiejuose Žeimenos ištakų krantuose. Kairiajame krante ji buvo įkurta į P ir PR nuo Žeimenos vagos giliosios dalies esančiame sėkliuje, kuris esant žemesniam vandens lygiui galėjo būti ir sausuma. Dabar visas sėklius yra apie 0,2–1 m gylyje po vandeniu. Jis yra ištęsto netaisyklingo stačiojo trikampio formos, apie 120 m ilgio ŠR–PV kryptimi ir apie 35 m pločio ŠR bei 15 m PV pusėje, t. y. užima apie 33–34 a plotą. Sėkliaus paviršius beveik lygus, tik pats ŠV pakraštys ženkliau nuolaidėja Žeimenos vagos link. Dabar visas jo paviršius labai tankiai apaugęs meldais, švendrais ir kitokia vandens augmenija. P–PR pusėje

nuo Kaltanėnų piliakalnio kyšulio sėklius atskirtas beveik visiškai užneštos ir užpelkėjusios dar vienos Žeimenos ištakų atšakos.

Dešiniajame Žeimenos krante gyvenvietė įkurta ant smėlingo ištęsto lašo formos neaukšto gūbrio, kuris ŠR–PV kryptimi tęsiasi išilgai Žeimenų ežero pakrantės ir Žeimenos ištakų rajone. Šio gūbrio ilgis siekia apie 350 m, o plotis vidurinėje dalyje – apie 100 m. Gūbrys centrinėje dalyje yra iki 3,5–3,8 m aukščio, į abu galus jis ženkliai nuolaidėja. ŠR galas užsibaigia nedidele ir iš dalies atskira iki 1–2 m aukščio ovalo formos pakiluma, o gūbrio PV galas tolygiai siaurėja ir žemėja. Gūbrio ŠV šlaitas leidžiasi į uždurpėjusią ir pažliugusią lomą – buvusią ežero įlanką (ar atskirą ežerėlį) ir tikriausiai vieną iš Žeimenos ištakų atšakų. Ši gyvenvietės teritorijos dalis stipriai sužalota žmogaus ūkinės veiklos: ilgalaikio arimo ir jo sukeltos dirvos paviršiaus erozijos, išilgai pakrantės besidriekiančio keliuko, o ŠR ir PV galai atitinkamai stipriai suardyti neseniai įrengiant dvi sodybas bei tarybiniu laikotarpiu – žuvims gaudyti užtvanką ir siurblinę.

Žeimenos dešiniajame krante nutįsusiame gūbryje (išskyrus jo ŠR dalį) lokalizuota **Kaltanėnų dvarvietė**, kuri 1993 m. įtraukta į NKVR (UK 20655). Ją 1986 ir 1996 m. tyrinėjo J. Balčiūnas. Taip pat šis smėlėtas gūbrys ne kartą lankytas ir E. Šatavičiaus. Nuo 1988 iki 2012 m. ariamame lauke, keliuko vietoje ir atabrade beveik kasmet fiksuota titnago radinių, smulkių lipdytinės keramikos trupinių. Taigi, tai neabejotinai yra ir senovės gyvenvietės teritorija.

Apie upės vagoje ir šlaituose aptinkamus archeologinius radinius E. Šatavičiui pranešė Aldas Matiukas, kuris jau keletą metų nesėkmingai stengėsi įvairius archeologus sudominti šiuo objektu. 2017 m. nutarta pabandyti iššvalgyti upės atkarpos povandeninę dalį ir pakrantę. Tačiau tai nėra paprasta: upė pasižymi stipria turbulentiškai tekančia srove bei labai įvairuojančiu vandens lygiu ir jo drumstumu. Be to, 2017 m. iškrito itin daug kritulių, kas nulėmė 1 m aukštesnį upės vandens lygį bei didesnį jo drumstumą. Metų bėgyje stebint upės dugno ir krantų pakitimus, buvo akivaizdu, kad stipriai suintensyvėjo tiek dugninės dalies, tiek ir pakrantės šlaitų erozija. Be to, pakrančių eroziją labai skatina ir gausūs vandens turistai bei žvejai.

Upės kairiajame krante, povandeninio vagos šlaito apačioje fiksuotos 13 nedidelių medinių polių apatinės dalys, vos išlindusios ar užklotos gausiomis slenkančiomis dugno organinėmis šiukšlėmis (2 pav.). Jos išsidėsčiusios segmento (puslankio) forma, abiem galais panyrančiais po sėkliumi. Poliai gaminti iš lapuočių (dalis iš ąžuolo) ir spygliuočių medžių, jie 4,5–12 cm skersmens, suminkštėję, apsitrynę. Kai kurių polių vietoje yra po keletą smulkesnių polių. Bendras puslankio ilgis – apie 8,5 m. Per 1–3 m į Š nuo šio įrenginio fiksuoti dar 4 pavieniai 10–12 cm skersmens poliai, išsidėstę išilgai jo.

2 pav. Kaltanėnų senovės gyvenvietėje I Žeimenos dugne esantys medinių statinių poliai. A. Matiuko nuotr.

Fig. 2. The piles at the bottom of the River Žeimena that once belonged to wooden structures in Kaltanėnai Ancient Settlement I.

Už maždaug 1–2 m į ŠR nuo minėto polių segmento yra buvusio medinio tilto liekanos. Iš truputį į upės vagą išsikišusios gausios sėkliaus augmenijos pavyko identifikuoti keletą gulsčių rąstų galų, kurie yra apie 20–30 cm skersmens ir gana geros būklės. Panašūs rąstų galai fiksuoti ir kitame upės krante. Tai greičiausiai dvaro laikais egzistavusio tilto liekanos, datuotinos XVII–XIX a.

Polių segmento priešingame (PV) gale, už 1–2 m ir kiek aukštėliau nei minėtieji poliai identifikuota gulsčių karčių struktūra. Tai apie 60 cm pločio, apie 2 m ilgio penkių viena šalia kitos gulinčių apie 4,5–11 cm skersmens ąžuolinių karčių grupė. Jos PV galas palenda po sąnašomis. Nuo šios „platformos“ ŠR galo skersai ir truputį įžambiai upės nutįsta kita 7 polių vora. Poliai yra apie 7–15 cm skersmens, apie 1,5–3 m gylyje vos iškilę iš sąnašomis užkloto dugno.

Per keletą metų čia surasta gana daug radinių. Dauguma jų šioje upės atkarpoje rasta kairiajame krante, šalia upės vandens ardomų minėtų medinių struktūrų. Taip pat nemaža dalis jų surinkta pačiame upės vagos dugne, kur yra po truputį „keliaujanti“ 2–3 m gylio duobė. Upės tikrasis dugnas yra apie 4–5 m gylyje, įsirėžęs į molines nuogulas, tačiau didžioji dalis vagos yra užpildyta įvairiomis organinėmis šiukšlėmis (medžių žieve, medžių šakomis ir kamienų dalimis, nendrių, meldų ir švendrų liekanomis, moliuskų kriauklėmis ir panašiai) su smėliu ir dumblu. Vietomis, kur stipresnė upės tėkmės turbulencija, srovė ardo šias nuogulas suformuodama minėtas po truputį „keliaujančias“ duobes. Viena iš tokių duobių yra kaip tik ties minėtais segmento forma išsidėsčiusiais poliais. Bendras upės atkarpos ilgis su gausesniu radinių kiekiu siekė apie 60 m. Tačiau jų randama ir toliau plaukiant žemyn upe.

3 pav. Kaltanėnų senovės gyvenvietėje I surastos viduriniojo neolito lipdytinių molinių indų šukės. E. Šatavičiaus nuotr.

Fig. 3. Sherds of Middle Neolithic hand built earthenware vessels found at Kaltanėnai Ancient Settlement I.

Iš aptiktų radinių nustatyta, kad šis objektas įvairialaikis, o intensyvesnė žmonių veikla čia truko net keletą tūkstantmečių. Iš viso surinktos apie 155 lipdytinių molinių indų šukės, tarp kurių vyrauja neolito laikotarpio keramika. Tai įvairaus skersmens puodynių ir taurių fragmentai su vidutinio storio ir plačiomis sienelėmis (plonasienių rasta nedaug). Tarp jų vyrauja šukės su organinėmis priemaišomis molio masėje (dauguma su kriauklėmis, kur kas mažiau su kapota žole). Puodų pakraštėliai tiesūs (I formos), nežymiai įgaubti (C formos), atlenkti išorėn (S formos) ir vadinamieji nusklembti (CS formos). Apie trečdalis rastų šukių puoštos įvairaus dydžio įkartėlių, duobučių, virvučių įspaudais. CS formos indų nusklembtos briaunos puoštos įstrižai įrėžtomis ir susikertančiomis X formos įraižomis, apvijiniais įspaudais. Chronologiškai surastos šukės su organinėmis priemaišomis molio masėje datuojamos viduriniojo neolito laikotarpiu, viduriniojo – vėlyvojo neolito sandūros laikotarpiu, vėlyvuoju neolitu (3 pav.).

Taip pat surasta nedaug šukių su mineralinėmis grūsto degto akmens priemaišomis molio masėje, kurių lygus išorinis paviršius puoštas platokomis horizontaliai išdėstytomis juostomis su virvučių įspaudu jų dugne arba trumpomis įstrižai išdėstytų virvučių eilėmis. Pasitaiko puoštų smulkiomis duobutėmis, kiauraraštėmis skylutėmis ir zigzagine linija. Šių šukių sienelės yra vidutinio storio, su profiliuotu ryškiai išorėn atlenktu pakraštėliu (S forma) arba išorėn atlenkta sustorinta ir nusklembta į išorinę pusę briauna. Tai bronzos amžiaus pradžia (XIX–XVI a. pr. Kr.) datuotinos šukės, skirtinos vadinamajam Tšineco kultūriniam ratui (4 pav.).

Rasta ir brūkšniuotosios keramikos indų šukių su gana rupiai ar net stambiai grūsto granito priemaiša molio masėje. Indų būta vidutinio storio sienelėmis, su išorėn atlenktu pakraštėliu ir briauninės formos. Šukių išorės brūkšniavimas ryškus, įvairiakryptis. Jos datuojamos ankstyvojo geležies amžiaus pabaiga – senojo pradžia (III a. pr. Kr. – II a.) (5 pav.). Panašus kiekis kaip brūkšniuotosios surasta ir lipdytosios keramikos šukių lygiu išoriniu paviršiumi, jų molio masė liesinta rupiai grūstu granitu. Indų būta ryškiai pūstais šonais. Grublėtosios keramikos šukių surasta vos keletas. Jos storasienės, su gana ryškiais spygliais.

Tarp segmento forma išsidėsčiusių polių ir į ŠV nuo jų esančios upės vagos duobės rasti 3 akmeniniai su skyle kotui ir 2 įtveriamieji kirviai, datuojami neolito pabaiga – bronzos amžiumi. Upės dugno duobėje rastas ir galąstuvėlis su skylute, o prie segmento forma išsidėsčiusių polių – 2 akmeniniai trintuvai. Taip pat upės dugne surinkta 18 titnago radinių. Visi jie gaminti iš aukštos kokybės pilkos spalvos titnago žaliavos. Dauguma jų yra įvairaus dydžio nuoskalos, tačiau rastas ir vienas plokščiai retušuotas pseudobifasinis trikampis antgalis su plačia įkote bei iš skeltės pagamintas pjūklelis. Titnago radiniai priskirtini viduriniajam–vėlyvajam neolitui ir galbūt bronzos amžiaus pradžiai.

Tarp segmento forma išsidėsčiusių polių ir didžiosios vagos duobės rasti keli kaulo radiniai, tarp kurių yra vienaeilio žeberklo fragmen-

4 pav. Kaltanėnų senovės gyvenvietėje I surastos ankstyvojo bronzos amžiaus lipdytinių molinių indų šukės. E. Šatavičiaus nuotr.

Fig. 4. Sherds of Early Bronze Age hand built earthenware vessels found at Kaltanėnai Ancient Settlement I.

5 pav. Brūkšniuotosios keramikos indų šukės iš Kaltanėnų senovės gyvenvietės I. E. Šatavičiaus nuotr.

Fig. 5. Sherds of brushed pottery vessels from Kaltanėnai Ancient Settlement I.

6 pav. Kūginis antgalis, smeigtukas ir vienaeilio žeberklo fragmentas iš Kaltanėnų senovės gyvenvietės I. E. Šatavičiaus nuotr.

Fig. 6. A conical point, a pin, and a fragment of a one-sided harpoon from Kaltanėnai Ancient Settlement I.

tas, kūginis antgalis ir smeigtukas (6 pav.). Žeberklas ir kūginis antgalis būdingi viduriniajam neolitui, o smeigtukas datuojamas bronzos amžiumi.

Žvalgymų metu apžiūrint eroduojančius povandeninius vagos šlaitus ties šia gyvenviete, nustatyta, kad upės stipri tėkmė kai kur ardo povandeninį sėkliaus kranto šlaitą, iš kurio viršutinės dalies, matyt, ir išbyrėjo didesnė dalis archeologinių radinių. Panašiai eroduoja ir dalis dešiniojo kranto povandeninio šlaito. Preliminariai nustatyta, kad praardytose vietose kairiajame upės krante, žemiau aprašyto vėlyvesnių laikų tilto liekanų, sėkliaus povandeniniame šlaite yra apie 40–60 cm storio labai gausiai vandens augalų šaknų priaugęs sluoksnis su archeologiniais radiniais.

Gyvenvietėje surasti keramikos, titnago, akmens ir kaulo dirbiniai datuojami keliais skirtingais laikotarpiais: viduriniuoju neolitu, viduriniojo ir vėlyvojo neolito sandūra, vėlyvojo neolito II puse (Narvos kultūra), bronzos amžiaus pradžia (Tšineco kultūrinis ratas), ankstyvuoju geležies amžiumi – erų sandūra (brūkšniuotoji keramika), senojo geležies amžiaus II puse – viduriniojo geležies amžiaus I puse (grublėtoji keramika) ir XVI–XIX a. (tilto liekanos, sietinos su šalia buvusiu dvaru). Pastarojo laikotarpio apžiestos keramikos sparčiai daugėja už 100 m plaukiant žemyn upe.

Naujai surastus objektus siūloma įtraukti į NKVR. Ateityje planuojama Kaltanėnų senovės gyvenvietėje I atlikti platesnio masto žvalgomuosius tyrimus.

The Field Evaluation at the Source of the Žeimena

In 2017, the present author conducted a broader scale evaluation at the source of the Žeimena, Lake Žeimenys (Nepiriai), to the NE of the town of Kaltanėnai (Švenčionys District, East Lithuania) and identified two new archaeological objects: a multi-period ancient settlement (part of which consists of pile-dwellings) and the remains of a severely disturbed hillfort.

Kaltanėnai Hillfort was created on a long, fairly flat erosion terrace promontory with a current height of roughly 5.5–6 m above the lake's waters. On the NW side, the promontory is bounded by the Žeimena flowing out of the lake and on the E by Lake Žeimenys (Fig. 1). In 2017, six test pits (a total of 6.5 m^2) were excavated more towards the centre of the promontory. The investigation showed that the surface of the enclosure that existed at the top of the promontory has been lowered by over 1 m, all of the soil having been pushed to the edges and feet of the E and NW slopes, thereby forming 1.6–2 m thick fill layers of sand–sandy loam. An oval or triangular enclosure, which was roughly 38–40 m long SW–NE and up to 25–33 m wide at the centre–SW side, had existed at the top of the promontory. A ditch must have been dug and perhaps even a small bank created on the SW edge. Sherds of hand built and partly thrown–hand thrown vessels

as well as flint finds were found on the hillfort, which dates to the 2nd century BC–5th century AD but the promontory area had also been inhabited in the Mesolithic–Neolithic and 19th–early 20th century.

Kaltanėnai Ancient Settlement I was found on both banks at the source of the Žeimena. On the left bank it was created on a roughly 120 x 15–35 m shoal, which lies about 0.2–1 m beneath the water's surface and is to the S and SE of the deepest part of the Žeimena's bed. The settlement on the right bank of the Žeimena was created on a low, sandy, elongated tear-drop-shaped ridge. The remains of various wooden structures were recorded in the riverbed (Fig. 2) and the remains of a former manor bridge dating to the 17th–19th centuries were found nearby. In addition various finds were discovered. The settlement is multi-period, but more intense human activity lasted as much as several millennia. A total of 155 sherds of hand built earthenware vessels were found, among which Middle and Late Neolithic pottery with crushed shell temper predominated (Fig. 3). A small number of sherds with mineral temper, the smooth outer surface of which was decorated with fairly wide horizontal bands with cord impressions at their bottom or short rows of diagonal cord impressions, were also found. Sherds decorated with small dimples, openwork, and even a zigzag line were also encountered. These sherds should be dated to the early Bronze Age (19th–15th centuries BC) and be ascribed to the Trzciniec Cultural sphere (Fig. 4). Significantly fewer sherds of earthenware vessels with brushed (Fig. 5), rough, and smooth surfaces and fairly coarse or even large crushed granite temper were found. Three stone axes with shaft holes, two celts, two handstones, 18 flint finds, and several bone finds (a one-sided harpoon fragment, a conical point, and a pin) (Fig. 6) were discovered between the segmentally arranged piles and in the riverbed to the NW of them. These finds date to the end of the Late Neolithic–Bronze Age.

Gytis Piličiauskas,
Lukas Gaižauskas

Alksnynės neolito ir bronzos amžiaus gyvenvietės

2012 ir 2016 m. Alksnynėje buvo aptiktos 3 neolito radimvietės, iš kurių 3-ioji tyrinėta plačiau (*LA*, 2013, t. 39, p. 255–284; *ATL 2016 metais*, 2017, p. 37–41). 2017 m., įgyvendinant Lietuvos mokslo tarybos finansuojamą projektą „Pirmieji indoeuropiečiai Lietuvoje. Virvelinės keramikos kultūra 2900–2400 m. pr. Kr." (LIP–011/2016), vykdyti žvalgomieji tyrimai Alksnynėje. Jų metu surastos 6 naujos akmens ir bronzos amžių radimvietės (1 pav.).

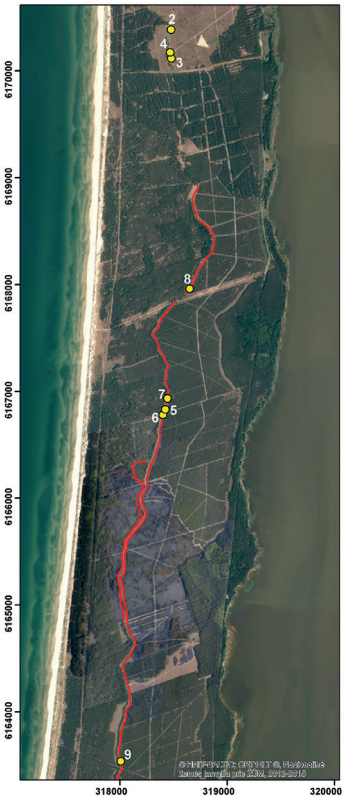

1 pav. Žvalgytų priešgaisrinių juostų ir Alksnynės neolito–bronzos amžiaus radimviečių situacija. G. Piličiausko brėž.

Fig. 1. Situation of the surveyed fire lane and the Alksnynė Neolithic–Bronze Age find spots.